

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Leksammisjjon

Nr. 2

Februar 1979

15. årgang

O Herlige dag

Tone : Hvor underlig er du —

O herlige dag, da han tok all min synd,
forsvant i det bunnløse hav.
Mitt hjerte ble fylt av en glede og fred.
Han visshet i sjelen meg gav.

Min Jesus ble såret og knust for min skyld
Og straffen på Sønnen ble lagt,
da dette ble levendegjort for min sjel.
I Kristus er friheten lagt.

Når sjelen får smake det levende ord.
Det kan ei en tanke forstå.
Men Kristus alene han kan og formår,
å frelse det bortkomne får.

Når kampen mot synden og kjødet er endt,
og arven i himmelen får.
Da skal jeg få skue Ham slik som Han er,
som legedom fikk ved hans sår.

At porten er trang, og at veien er smal,
det passer ei alltid for kjød.
Men den må vi følge om vi skal nå frem,
til himmelens salige hjem.

Jesus har sagt oss at stride vi må,
om vi skal få komme der inn.
Men loven må dømme oss mens vi er her
Å fatte et nyere sinn.

Nu går jeg hver dag, og får bøye meg ned,
ved korset og tale med Ham,
det signede sted for en synder å gå,
og legge sitt liv i hans hånd.

Nåd synden og sorgen vil trykke meg ned,
den tiden jeg er her på jord.
Hvor lengselen ofte mot Hjemlandet flyr,
O, var jeg alt hjemme der nå.

Johan Svensli
(Etter Dagen)

Hungrige og mette

For en tid siden hadde jeg en liten samtale med en emissær, der han sa : Jeg tror det finnes to slags kristne. Jeg smilte og svarte ham : Det har det alltid vært, og det vil det bli til siste slutt.

Bibelens navn på dem er trælkvindens barn og den frie kvinnes barn. Og det som er det svære er at så få mennesker ser dette og endå verre at så få forkynner det. Den som får Guds ord åpenbart, vil i ordet finne mange beviser for at slik er det. Noe av det første jeg la merke til var denne forskjell, men jeg våget ikke å tro at disse var trælkvinnens barn uten arverett. Men når jeg leste i Bibelen, og av og til hørte det forkynt, ble det mere og mere klart for meg.

Jeg skjønnte at dette var en mye vanskelig og farlig stilling for et menneske å komme i, og enda mere vanskelig var det å få slike folk til å se og forstå sin stilling.

Vi leser om de fem dårlige og de fem kloke jomfruer, og dette er jo et klart bevis for at der finnes to slags kristne. Og tenker vi på Jesu fortelling om den bortkomne og den hjemmeverende sønn, da ser vi der det samme forhold. Jeg gikk i mange år og søkte klarhet over dette, inntil jeg til sist leste Rosenius sine skrifter. Der kan alle som vil få lys over denne sak, finne det.

Også de to ord som finnes i overskriften av dette stykke tenkte jeg kunne være med å vise forskjellen på det sanne og falske, men om det vil lykkes vet jeg ikke.

De dårlige jomfruer kom like til porten, men de ble vist bort. De var kommet i en sikker stilling uten å ane sitt sanne forhold til Jesus. Hva var det som gjorde dem så sikre og mette? Hva var det som ikke var i orden? De bar jo navnet jomfruer, hvilket betyr at de selv trodde de var kristne, og at andre trodde det og sa det om dem. Det som manglet dem

var forbindelsen med oljen på krukken utenom lampen, og dermed Åndens ild og lys i lampen, den tro som setter synderen i forbindelse med Jesus.

Det finnes jo mange veier som kan føre et menneske i denne stilling, endog forkynnelsen, det kan vi se av Paulus sitt brev til Galaterne. En forkynnelse der lov og evangelium blandes sammen, den fører folk inn i en fred og trygghet som likner mye på den sanne. Denne blanding av lov og evangelium har en merkelig evne til å gjøre folk trygge og mette, så de blir uimottakelige for den sanne forkynnelse. Denne falske forkynnelse fremstilles på en slik måte at vi må gjøre noe, så gjør Jesus det vi ikke makter. Den fører til en tro som bygger halvt på Jesus og halvt på seg selv, en tro som blir så trygg og sikker at intet kan rukke ved den. Derfor har de rett som sier at en vekkelse alltid bør begynne med de troende.

Så var det litt om de hungrige, de som har det rett med Gud. De kan ikke like og fordøye den mat som de mette liker, for de har funnet en annen mat, evangeliet om Jesus og hans gjerning for oss. Denne forkynnelse skaper hunger hos den som hører, mangel på alle ting, og et stadig behov for nåde og tilgivelse fra ham som alene kan tilgi synder.

Der denne stadige hunger mangler, er den et bevis på at noe er galt i gudsforholdet.

Paulus hadde fått smak på denne rett, for han sier at jeg vil ikke vite av noe annet enn Jesus Kristus og ham krossfestet. Han hadde funnet full dekning i det Jesus hadde gjort, og derfor hvilte også hans fred på denne grunn alene. Alle de som har sin fred og hvile på denne grunn alene, de vil ikke bli vist bort når han kommer til porten.

Ole Rolfsnes.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. navn og adr. Bladet blir halde oppe av frivillige gaver.

Eksp.: M. Skumsnes, Hørnøland, 5400 Stord. Postgiro: 5 42 88 75

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiling, adresseforandring og gaver til bladet.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheim-sund, og telf. (055) 51080.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Form.: Løf Øygarden, 3766 Sannidal

Tlf. Kragør (036) 83117

Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheim-sund. Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro:

Vikøy Sparebank 3530.21.00932

som er født av kjødet, er kjød, og det som er født av Ånden, er ånd.»

Den som kom til Jesus den natten, han tilhørte det høye råd, var en av Israels store autoriteter, han var en meget rik mann, og han var en meget lærd mann. Det vil si at han var en Israels lærer, som Jesus sier til ham, det vil si at han kunne hele det Gamle Testamente utenat og hadde kunnet det fra sin ungdom av, og meget annet. Han var meget ansett, og han levde et meget høyverdig, moralsk liv, og han var meget religiøs.

Han kommer altså til Jesus, og han har en innstilling som er positiv overfor Jesus. Han kommer ikke med noe negativt, han kommer ikke med det vi kaller kritikk i daglig tale, han kommer ikke for å dra Jesus i tvil, men han kommer oppriktig for å spørre og for å lære. Og når han sier til Jesus: Vi vet at ingen kan gjøre disse tegn som du gjør uten at Gud er med ham, er det virkelig ment som en anerkjennelse. Gud er med deg, det har vi sett, du har lagt det for dagen. Gud er med deg, og du vil kunne svare meg på forskjellige spørsmål, underforstått.

Men han kommer ikke en gang så langt at han får bære frem noe spørsmål, for Jesus avbryter ham uten videre: Sannelig, sannelig sier jeg deg, at blir ikke noen født på ny, kan han ikke se — det er det samme som kan han ikke oppleve — Guds rike.

Det er altså ikke mulig i det heletatt å oppleve Guds rike i den situasjon han er. Han står der som et eksempel for alle i Israel. Men Jesus sier til ham at det nytter ikke for den som ikke er født av Ånden å forstå det som hører Guds rike til. For å kunne det må han få noe som han ikke har, en nye fødsel. Og du skal merke deg at det ord som er brukt for *ny* her, det betyr samtidig ovenifra, fra himmelen, fra Gud selv. Disse to ting hører nøye sammen. Alt som er nytt åndelig talt, det må komme fra himmelen, og kommer det ikke fra himmelen kan det ikke bli one

Du må bli født på ny - født av Ånden

Av Øivind Andereen

Vi leser fra Johs. 3, 1—6: «Det var en mann av fariseerne som hette Nikodemus, en av jødernes rådsherrer. Han kom til Jesus om natten og sa til ham: Rabbi! Vi vet at du er en lærer kommet fra Gud, for ingen kan gjøre disse tegn som du gjør, uten Gud er med ham. Jesus svarte og sa til ham: Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at noen blir født på ny, kan han ikke se Guds rike.

Nikodemus sier til ham: Hvorledes kan et menneske fødes når han er gammel? Kan han vel annen gang komme inn i sin mors liv og fødes? Jesus svarte: Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at noen blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike. Det

nytt. Det kan ikke komme noe nytt i Guds rike fra mennesker, det kan ikke bli noen ny begynnelse i vårt liv hvis det ikke skjer fra himmelen, og det kan ikke bli tale om noe liv i et menneske, åndelig talt, hvis det ikke kommer ovenifra. Ved slutten av dette kap i Johs. 3 står det at ett menneske kan ikke få noe uten at det blir gitt ham fra himmelen.

Det er mange som har diskutert om det betyr å bli født omigjen eller bli født fra himmelen, men det er en overflødig og unødvendig diskusjon, for det å bli født på ny er i Bibelen det samme som å bli født av Gud, bli født ovenifra.

All fornyelse ligger i det å få motta fra Gud det evige liv, det kommer med Guds ord.

Det var jo hårdt for Nikodemus å høre det at en mann i hans profesjon, som er en religiøs autoritet i Israel, i det hele tatt ikke kan oppleve det som tilhører Guds rike. Og hans første umiddelbare reaksjon, er at han vil ha en forklaring på dette. Slik er det i dag også når en forkynner evangeliet for menneskene, og forkynner at her må et nytt liv til, du kan ikke leve med Gud uten at du blir født til det, født av Gud, så spør folk: Ja forklar oss dette, gi oss en forklaring på hva kristendom egentlig er. Men noen slik forklaring finnes ikke i Guds ord. Du kan ikke forklare for en blind hva farger er for noen, det er umulig. Jeg spurte en blind: Kan du se forskjell på lys og mørke? Og så svarte hun: Jeg vet ikke hva lys eller mørke er. Hun var født blind. Det er ikke mulig å forklare lys og mørke for en som ikke vet det, en som er blind.

Det er like umulig å forklare hva kristendom er for et menneske som ikke er en kristen. Og hvis det lykkes oss med en forklaring som et verdslig menneske kan godta og si: Å ja, nå tror jeg at jeg begynner å forstå hva kristendom er, *da er det ikke kristendom det vi har sagt*, for det gies ingen forklaring som er mulig for det naturlige menneske. Her må skje noe nytt, her må bli noe som ikke finnes! og det er dette Jesus gjør klart.

Dette må du også være klar over, du som ikke er en kristen. Det finnes ingen naturlig utvikling fra å være et naturlig menneske til å bli en kristen, det skjer ved en fødsel.

Jesus gjentar derfor hva han har sagt, og han forsterker også det han har sagt for Nikodemus. Uten at noen blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike. Og her skal du merke deg, at nå taler ikke Jesus om dåpen. Dette ordet blir ofte så forkludret, fordi man straks skal anvende det på dåpen og henviser folk til at de er døpt. Vell, rett forstått kan vel dette ordet anvendes om dåpen, det er så, *men det er ikke dåpen Jesus taler om*. Han taler om døperen Johannes sin virksomhet, for døperen Johannes var ennå i full virksomhet. Han døper med vann til omvendelse, han var utsendt av Gud med et budskap til omvendelse, og dette budskap hadde vel Nikodemus hørt, men han hadde ikke bøyd seg for det. Han hadde ikke latt seg døpe med Johanneses dåp, og han hadde ikke bekjent sine synder ved å la seg døpe med vann i elven Jordan, slik som de gjorde som tok imot døperens budskap og lot seg døpe. Johannes er kommet, han døper med vann, og som Johannes vitner om Jesus, etter meg kommer han som døper med den Hellige Ånd, og det er dette Jesus sikter til. Her kommer en som døper med vann, og så kommer Jesus som døper med den Hellige Ånd, og Johannes og Jesus de representerer Guds eget råd til frelse. Og dette råd hadde Nikodemus ikke bøyd seg for, dette hadde han ikke tatt konsekvensen av.

Og nå skjønner du hva dette har å si oss: Den som vil bli født på ny må høre Guds ord. Det som er født av kjødet, sier Jesus, det er kjød, det som er født av Ånden, det er Ånd. Kjødet det kan vel bli religiøst og pent, men det er like fullt kjød. Om du forandrer deg, du som er et verdslig menneske, til å bli et religiøst menneske, kommer ditt liv til å se helt annerledes ut i menneskenes øyne, men det er ditt eget gamle menneske likevel. Om

et menneske eller et menneskeliv er stygt eller pent, det er det samme, det som kommer fra det naturlige menneske det er og blir et naturlig menneske. Om du dresserer en ape til å oppføre seg som et menneske, blir ikke apen et menneske om den oppfører seg som et menneske. Om vi oppfører oss som kristne, blir vi ikke kristne om vi oppfører oss som kristne.

Her må det komme et nytt liv, vi må bli født av Guds Hellige Ånd.

Det som er stort med Nikodemus, er at denne tale bøyer han seg for. Jesus gjør det klart for ham at han skal ikke undres over denne talen, det skal jeg ikke ta tid til å stanse ved akkurat nå. Men Nikodemus bøyer seg, og han spør Jesus hvordan dette skjer, og da svarer Jesus: Vi taler det vi vet, og vi vitner hva vi har sett, og I tar ikke imot vårt vitnesbyrd.

Skal du få vite noe, da må du spørre dem som har greie på det. Døperen Johannes og Jesus vet hva de taler om og derfor sier Jesus til Nikodemus: Vil du bli født på ny, så får du høre og så får du bøye deg for våre vitnesbyrd. Og så kommer det: Likesom Moses opphøyet slangen i ørkenen, således skal Menneskesønnen ophøyes, forat hver den som tror på Ham skal ha evig liv. Jesus henviser Nikodemus først til sin person, og så til sin stedfortredergjerning. Den som ser og hører og mottar det som skjer i Jesu stedfortredende soning for syndene, han blir født på ny ved evangeliet. Med budskapet om Jesu død for våre synder kommer det evige liv inn i våre hjerter. Der ligger svaret! Amen.

Avskrift etter lydband fra Den Lutherske timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A. L.

Korleis halda seg vaken ?

Sist eg skreiv om åndeleg svevn i samanheng med Mat. 25 var eg heller noko kort på det.

Å *unskylda synd* var nemnt, at det fører til åndelig svevn og død.

Her høver det å sitera Ole Hallesby om den evige synd: Før eg gjer det, la meg ta eit sitat frå C. O. Rosenius som syner oss kor viktig denne saka er: Alt Guds evangelium er oss til ingen nytte om vi ikke kjenner Bibelens lære om synden og dens makt over all natur» (Sitert etter minne). Og så Hallesby:

«Inet normalt menneske kan komme bort fra følelsen av skyld. Den hører til mennesket og skiller det fra alle dyr. - Sann omvendelse vil det bli berre når jeg er villig til å erkjenne min skyld, og føyer meg etter den sannhet min skyld minner meg om, nemlig det at syn-

den er min synd. Jeg plasserer skylden hvor den bør bli plassert: i min onde natur, som *ville synden*, og ikke bare ved en tilfældighet kom til å utføre den.» (Fritt sitert etter «Småstykker» side 145 og 146.) Og videre frå boka hans: «Lyse utsikter i en mørk tid» s. 33:

Vi bruker å si når vi faller i fristelse at det ble slik, ikke fordi vi ville det. Og så unskylder vi oss selv, og anklager andre så lett for skylden. Om det er umulig å skyld på andre, da sier vi så gjerne: Det var et uheldig tilfelle som gjorde det. Somme tider er det ikke mulig for oss, der er ingen annen enn vi selv som har skylden. Og likevel plasserer vi ikke skylden der hvor den skal være. Vi plasserer den ikke i sjelen, men på kroppen. Vi sier (i vårt hjerte) det er en medfødt karakterfeil,

eller vi hadde en forstoppelse, eller nervene våre er heller svake på det punktet, eller vi har noen undertrykte kompleks.»

Vidare understrekar Hallesby kva det kan føra til å halda fram med å unskylda synd. Og lat meg her nemna «synda si dåring» som Bibelen talar om, så du held deg burte frå nåden. — Og så Hallesby igjen: «Her går veien til livets største risiko: «synden til døden» eller «en evig synd» som Jesus kaller den, eller «den utilgivelige synd». (Mat. 12, 24-29; Mak. 3, 22-36, Luk. 11, 14-20, Hbr. 6, 4-8; 10, 26-31 og 1. Joh. 5, 16.) Så spør Hallesby: «Hvorfor kan ikke slik en synd bli forlatt? Fordi Gud ikke er i stand til å forlate slik en synd? Eller fordi Kristus var ikke i stand til å sone den? Nei, nei! Den synden er ikke til å bli forlatt fordi slik en person har allerede drept evnen til reelt å er-

kjenne og bekjenne sin syndeskyld, og han avverger ethvert sannhets hogg i sin samvittighet. Så endatil Gud selv er ikke istand til å frelse slikt et menneske.» «Så langt Hallesby. For eit alvor!

Eg seier det igjen: Til synda si dåring høy- rer det at ein held seg burte frå nådestolen.

Så ser me kanskje klårare at Rosenius sine ord er sanne: Kjenner eit menneske ikkje Bibelens lære om syndefordervet, så nyttar det lite å preika nådens ord til slikt eit menneske.

Er det mange slike i Norge no?

«... eit sundbrøte og knust hjarta vil Du, Gud, ikkje forsmå.»

Ein Frelsar er dykk født i Davids stad!

Helsing

Andreas A. Bø.

Lova Herrens heilage navn

Les Salme 103 og sjå alt det Herren er og gjer. Mange vil vel segja som so: Gud var hellig før, det kan dei gå med på, for folket var onnorleis då, lite opplyst og hadde andre tankar om Herren enn i dag. Men skrifta seier: Herren er i går og i dag den same, ja til evig tid. Herren er like hellig i dag som då Kain, Abraham, David og Saulus levde. Denne Heilage Gud skal alle møte ein dag til dom. Men tenk, denne heilage Gud er det som talar til deg og meg i sitt ord når han seier: Vend om, eller son datter gi meg ditt hjarte. «Kom lat oss føra sak med einannan, seier Herren, om syndene dykkar er som purpur, skal dei verta kvite som snø. Om dei er raude som skarlag, so skal dei verta som den kvite ull.» Det var denne tale som førde til at David hadde lært ein Heilag Gud å kjenna. Har dette hendt i ditt liv? Eller seier du som folk flest, nei, dette med ein heilag og rettferdig Gud, det er

for gammalt. Høyr kva David seier: «Hardt tukta Herren meg, men til døden gav han meg ikkje. Å, Herre, frels då! Å Herre, lat det lukkast. Eg vil prisa deg fordi du svara meg og fria meg frå alt det som skremde meg. Kva var det som skremde David? Det var synda og lovens dom. Høyr kva han seier: Gud ver meg nådig etter di miskunn. Sletta ut mine brot etter din store godhug. Två meg vel rein frå mi misgjerning, og reinsa meg frå mi synd Herrens namn var so heilagt for David. Han kunde ikkje leva i synd eller skjula synd for hans auga. Kunde ikkje røma bort frå han. Han gav Herren rett når han tala og bøygde sin tanke og vilje under Herrens ord og tale. Vi skal sjå kva verknad det fekk for hans liv og hans samtid.

Guds hellighet i arbeid.

De t har vårt folk gløymt i dag. Vi har med

ein heilag Gud å gjera i vårt arbeid. Det gjeld både i Guds rikes arbeid, og i det daglige. Tenk på all velsigning Herren lyt halda att, fordi arbeidarane vil tena seg sjølv. Guds heilage namn var ikkje det som heldt dei oppe i motgang og vanskar. So rømde dei, eller fant seg ein lettare stad å vera. Dei fekk aldri erfara det som David vitna: Herren fridde meg både frå bjørnen og løva. Nei, vi vil vera lik dei andre i våre tankar, klær, fritid og leve-måte. Vi kan aldri koma inn i nåden og livet med Gud utan å ha møtt ein heilag Gud. Det er bare frykten for hans heilage vilje som kan hjelpe oss og veksa i nåden og kjenskapen til Gud. Som David gjekk frå prøva til prøva, slik med oss og. Nokon prøvingar sigra han i, andre tapte han stort i, men alltid for Guds heilage åsyn.

Sigeren over Goliat

David hadde aldri våga tala mot Goliat i Terebintedalen, om ikkje han hadde veta om ein heilag Gud før denne dag. Her var Saul og heile hans hær for lett, dei vart redde då Goliat den svære kjempa spotta dei. Guds namn, og hans folk har aldri vore spotta som i dag. So sig det inn i redde hjarto litt etter kvart, Gud er ikkje med lenger, Han bryr seg ikkje om oss, og er ikkje sterk nok å hjelpe i vår nød. Årsaka til at Saul og hans hær var redd, låg i fråfall i Saul sitt hjarta. Slik som David, hadde Saul og vorte sett på hard truesprøve to gonger, men begge gonger gjekk det galt. Det førte ikkje til tru, og heller ikkje til syndenød og bøn om frelse i Saul sitt liv. Kjenner du deg att her i ditt liv? Men saman med folket, og konge for folket skulde han vera. Gud sette han av, men ikkje folket. Difor var dei redde fienden. Guds folk og menighet har den same strid og i dag.

Her kjem ein av folket, han var ikkje med i krigen, men fekk høyra frå brørne sine: Kva vil du her? Eg kjenner dei store tankane dine og det vonde du hyser i hjarta ditt. — Det var litt av ei helsing då han skulde å sjå til

folket og brørne sine. David kunde ikkje høyra på spottorda frå Goliat og sjå den naud hans folk var i, utan å gjera noko. Mitt i spott ord og redsel ropar han: «Ingen må missa motet! Tenaren din vil ganga av stad og slåst med denne filistaren.» Saul vil hindra han i å gå, og alt tala for at dette var umuligt. Men høyr kva David seier: Herren, Herren, Herren som hjelpte meg mot løva og bjørnen, han hjelper meg mot denne filistaren og.» David var so sikker på siger i Guds namn at han seier til Goliat: Eg kjem i mot deg i namnet åt Herren alhers Gud, han som er Gud for Israels her — han som du har spotta. I denne dag skal Herren gjeva deg i mi hand.» Det gjekk slik David hadde vitna i Herrens namn. Den siger David vant, vart siger for heile landet.

David og Jesus

Etter Goliat vart felt, var dei andre lettare å fella, og filistarane måtte røma. På same måte som David vart møtt med forakt, vert og Jesus forakta. Den fråfalne Saul vilde og drepa David, men Herren bevarte han, — å for ei trøyst. Den falne slekt hadde og eit i sinne, det var å få Jesus burt. Den da g folket fekk velja, ropa dei: «Burt med han, gi oss Barrabas fri.» Denne Jesus vant over vår Goliat, han som anklaga oss dag og natt for Herren. Han som gjorde krav på å få slekta i si makt. Men ein dag kom det ein inn i slekta, fødd av ei kvinna, fødd under lova, for å kjøpa dei fri som var under lova so vi skulde få barnereetten. Var det med ringe våpen Goliat vart felt, so var det og med ringe våpen djevelen vart slegen. Men, ved å betrakta og bruka desse våpen, ser vi at seieren er sikra. Ja, vi skal meir enn sigra ved han som elska oss og gav seg sjølv for oss. Vist hadde Israel synda, vist hadde Saul veka av frå Gud i sitt hjarta, men alikevel gjekk David i heile folket sin stad og vant siger for dei. Vi er i den same stoda, synd, feil og fråfall, skuldig til evig dom og død. Men her kjem ein med

seier for heile slekta : Eg hev makt til å setja livet mitt til, og eg hev makt til å ta det att, det bodet fekk eg av far min.

For slekta si synd og dårlege liv, betalte Jesus med eit reint hjarta. Sjå eg kjem og vil gjera din vilje. Med denne viljen er me helga ved ofringa av Jesu Kristi lekam, ein gong for alle. Heb. 10, 9.

Difor kan vi og segja med David : Han som tilgjev all din skuld, som lækjer alle dine sjukdomar, han som løyser ditt liv frå gravi, han som krynter deg med nåde og miskunn. Sjukdom fører alltid til død dersom det ikkje vert lekt, det gjelder vår lekam, og natur-livet. Slik er det og i ånds-livet, men det er det mange som ikkje vil tru. David var døden

nær på grunn av synd som kom inn i hans liv. Å, for fred og glede i hans hjarta, då han vart lekt, ved å erkjenna si synd. Då seier han : Du tok burt mi syndeskuld. Det løyste han frå den evige grav, fortapinga, mørke og natt. I staden for syndeskuld, sjukdom og grav, vart han krynt med nåde og miskunn.

Du som les dette, har Herren fått lov å krynt deg med nåde og miskunn? Du kan tru han ventar på at ditt hjarta skal verta slik i mot han at han får gi all nåde i rikt mål.

Frafalne kom, synder vend om, i Himlen der finnes for deg også rom. Nåde hos Gud, forbrudt mot hvert bud, ropes det skal i blant syndere ut.

Odd Dyreø

Bønnens kamp

Av Ole Hallesby

«Våk og be at I ikke skal komme i fristelse». Mark. 14, 38.

For de fleste av oss vil bønnens vanskeligheter og lidelser ha noe uforståelig over seg. Hvorfor skal det følge så mange lidelser med det å be? Hvorfor skal vårt bønneliv være en stadig rennende lidelsekilde?

Tenker vi oss litt om, så vil vi nok innse at det i grunnen ikke kan være annerledes. Er bønnen, som vi nå har sett, den sentrale funksjon i det nye liv, selve hjerteslaget i vårt gudsliv, så er det jo dermed gitt at bønnelivet blir den skyeskive som Satan retter sine beste og fleste våpen mot.

Han forstår bedre enn oss hva bønnen betyr for oss selv og for andre. Derfor retter han sitt hovedangrep nettop mot vårt bønneliv. - Kan han på en eller annen måte få svekket dette, så har han de beste utsikter til å ta vårt liv med Gud, uten at vi oppdager det.

Dette er ikke bare den mest smertefrie måte han tar vårt åndelige liv på. Det er også den stillferdigste, den som vekker minst oppsikt. Han ønsker mest av alt å skaffe seg tjenere som går omkring og tror at de hører Gud til, ja også av andre ansees for Guds barn.

De indre og ytre hindringer

Av den grunn mobiliserer Satan alt hva han rår over, for å hindre oss i å be. Og han har en ypperlig forbundsfelle i vår egen barm : vår gamle Adam. Denne er ifølge Skriften og vår egen bitre erfaring fiendtlig mot Gud, - Rom. 8, 7, og kjenner det som døden, hver gang vi i virkelig bønn nærmer oss Gud.

Dette gjelder det for oss å være klar over. For det første vil vi her få lys over den ellers uforståelige uvilje imot å be som vi kjenner mer eller mindre sterkt til de forskjellige tider. Denne uvilje skal ikke gjøre oss redde

eller forvirret. Den skal bare bekrefte for oss den gamle sannhet, at «kjødet begjærer imot ånden». Vi har den kjødelige natur i oss så lenge vi lever her nede, og vi må bære lidelsen ved det.

Denne kjødets uvilje skal jeg imidlertid gå samme vei med som jeg går med all kjødets syndige sans, nemlig like til Gud og legge det frem for ham. Så renser Jesu Kristi blod fra denne som fra all annen synd.

For det annet gjelder det at vi daglig er oppmerksom på den bønnehindring som vi bærer med oss i vår egen barm, ellers vil vårt bønneliv ubønnhørlig ebbe ut for oss. Saken er jo den at denne gamle gudfiendske natur i oss ikke direkte nekter å være med til bønn. Da ville vår kamp mot kjødet være forholdsvis enkel.

Nei, kjødets protest mot bønningen fremføres indirekte, meget smart og behendig. Instinktivt og automatisk mobiliseres alle tenkelige grunner til ikke å be nå: man har det så travelt, sinnet er så forkavet, hjertet er så lite opplagt til bønn, siden blir det bedre tid, mer andakt og ro i sinnet.

Endelig bestemmer man seg til å be, men da kommer det plutselig en tanke: det der må du gjøre først, og når du har gjort det, legger alt seg til rette for en god bønnesund.

Så gjør man det der. Og når man har gjort det, er sinnet distraheret, den ene ting griper inn i den annen. Og før man vet ordet av det, er hele dagen gått uten en stille stund med Gud.

Se, slik verger den gamle Adam seg dag ut og dag inn mot bønningen. Og den troende som ikke kjenner til dette, han vil helt sikkert bli overlistet. Så lenge man mener å «få» tid til å be, har man ennå ikke særlig kjennskap til sin gamle Adam.

At vi her ikke bare har «kamp mot kjød og blod, men mot ondskapens åndehær i himmelrommet», Ef. 6, 12, ser vi tydelig, når vi begynner å legge merke til alle de ytre hindringer som legges for vår bønn fra dag til dag.

Når de tider kommer om dagen da vi går inn til møte med Gud, er det ofte som om alt sammensverger seg for å hindre det. Mennesker og dyr, og fremfor alt telefonen. Det er ikke vanskelig å se at det er en usynlig fiendehånd med i spillet.

Og ve den kristne som ikke kjenner disse fiender!

Nei, bønnens første og avgjørende kamp er kampen for å nå inn i ensomheten med Gud hver dag. Tapes slaget i noen lengre tid der, så har fienden vunnet allerede i første omgang.

Men selv om vi vinner slaget ved lønnkammerets dør, så er vi slett ikke ferdig med bønnens kamp. Våre fiender følger rolig med oss inn i lønnkammeret. Og nå tar de kampen opp på nytt der inne, fra en litt annen side, både den gamle Adam og Satan.

Den gamle Adam er like engstelig for å møte Gud nå som han var før vi nådde inn i vårt bønnelokke. Nå setter han alt inn på å gjøre bønnestunden så kort som mulig, eller om det lar seg gjøre: distrahere sinnet så fullstendig at det overhodet ikke blir noe møte med Gud.

Min venn, kjenner du noe til denne kamp? Mens du ligger på kne for å tale med din Gud, er det som om det stod lys levende for dine øyne alt det du har å gjøre. Hvor meget det er, og hvor det haster med å få det gjort, iallfall en del av det. Og ettersom disse tanker kommer, blir du mer og mer urolig. Du prøver nok å samle ditt sinn til samtale med Gud, men det lykkes bare i enkelte glimt.

Slik svinger dine tanker frem og tilbake mellom Gud og de mange presserende arbeider som venter. Bønnestunden blir i grunnen den uroligste du har. Ditt sinn slites formelig i stykker. Glæde, trygghet og hvile, de er så langt fra deg, som østen er fra vesten. Og jo lenger det nå varer der inne, jo sterkere føler du at du forsømmer dine kallsplikter. Du kjenner det likefrem som om du kaster bort den tid du bruker til å be. Og så bryter du av.

Se så, der vant fienden slaget fint!

Ja, her står vi overfor fiender som er oss helt overmektige. Og her taper vi ubønnhørlig, hvis vi ikke har lært bønnens egentlige hemmelighet: å lukke op for Jesus og slippe ham inn til vår nød. Bønnen er, som vi ovenfor så, for den hjelpeløse. Og hjelpeløsheten er ingen hindring for vår bønn, men en spore til bønn. Heller ikke hjelpeløsheten overfor de urolige tanker og det tankespredte sinn er noen hindring for vår bønn, så snart Anden har fått lære oss den lille, men så avgjørende hemmelighet i bønnen at min hjelpeløshet er Jesus som banker på, det lille vink og bud han sender inn i min fattige sjel, for å si meg at han vil inn og bruke sin kraft på min nød.

Han har makt også over mine ustyrlige tanker. Han kan byde stormen, og det blir blikk stille, også på hjertets urolige hav.

Det står et dypt og deilig ord om dette i Fil. 4, 7: «Og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare eders hjerter og eders tanker i Kristus Jesus».

Ja, det er bare på den måten vårt adspredte sinn og våre uregjerlige tanker blir samlet og bevart, at de samles i Kristus Jesus. Det vil si at Kristus griper, fanger, fengsler og samler all vår interesse. Da blir bønnestunden et virkelig møte med Gud. Liksom radiene i en sirkel går mot sentrum, så går nå alle tanker inn til Gud.

Apostelen sier at det er *Guds fred* som øver denne virkning på våre urolige tanker. Uroen og ufreden når vi ber, ligger over meg så lenge jeg mener at det er jeg som med min viljes konsetnrasjon skal holde mine tanker rette på Gud. Men så snart jeg blir enig med Gud om min hjelpeløshet også her, overfor de ville tanker, og slipper Jesus, min allmektige venn, inn til disse mine overmektige fiender, da legger Guds fred seg legende og salig over min tankespredte sjel. Nå kan Anden på ny forklare og herliggjøre Kristus for meg. Og så — ja så gripes, fanges, fengsles og samles mine tanker i Kristus Jesus.

Stillheten der Gud får tale?

Hvorfor skal vi ha disse bestemte bønnestunder?

Er ikke dette en rest av de gamle lovgjøringene? Er det ikke noe katolsk? Man vil gjøre Gud en tjeneste ved å be mange ganger? Man mener å oppnå så mye større anerkjennelse ved å møte opp så ofte hos den høyeste og vise ham sin ærbødighet og bringe ham sin hyllest?

Selvfølgelig, det *kan* gjøres slik. Og for mange blir bønnen en tjeneste man yder Vår herre, fordi han nå endelig vil ha det slik.

Men lat oss straks slå fast: det er ikke for *Guds skyld* vi har disse bestemte bønnestunder. Han trenger dem ikke. Nei, det er *vi* som trenger dem.

Jeg vet nok at det er noen som sier: disse bestemte stunder får noe stivt og uåndelig over seg. Derfor er det bedre å sukke til Gud i dagens løp under arbeid og hvile, når som helst man i sitt indre kjenner seg *drevet* til å be. Da blir bønnen en mer fri og villig forbindelse mellom Gud og sjelen.

Til det vil jeg si: disse to former for bønn skal ikke utelukke hverandre, men tvert om supplere hverandre. Jeg kommer nedenfor, under avsnittet om bønnens form, inn på denne uavlatelige bønn og går derfor ikke nærmere inn på den her. Derimot ønsker jeg her å si litt om nødvendigheten av bestemte bønnestunder hver dag.

Det er noe ved vårt sjelsliv som gjør dem nødvendige for oss. Det er riktig og sant at vi midt under vårt arbeid, når som helst og hvor som helst kan få forbindelse med Gud og si ham det som ligger oss på hjertet. Men det vi på den vis ikke oppnår, det er stillheten.

Endog Jesus, som til enhver tid på dagen stod i det ubrutte bønnensamfunn med sin far, måtte trekke seg bort fra folket og larmen, for å være alene og få stillhet, se Mark. 1, 35; Matt. 14, 23; Luk. 6, 9, 12, 18, 29; 22, 41. Verden og menneskene distraherer og sprer

vårt sinn. Derfor trenger vi med regelmessige mellomrom å fjerne oss fra alt dette, så sjelen kan oppnå den stillhet og indre samling som er betingelsen for å høre Guds røst.

Vi er ikke bare ånd, derfor er vi avhengig av ytre ting og forhold. Bare det å være *alene* betyr meget for oss. Når ingen hører oss og ingen ser oss, da først blir vi helt ut oss selv overfor Gud. Da spiller ikke hensynet og sideblikket til menneskene inn hos oss.

Likeledes betyr stillheten, den rent ytre stillhet, mege for sjelens samling. Først når vi er fjærnet fra det som ellers må og skal vende vår oppmerksomhet utad, først da er sjelen ledig for den indre aktivitet. Eller kanskje vi først skulle nevne den indre passivitet: *andakten*. Så snart det ytre liv mister sin distraherende innflytelse på vårt sjelsliv, så *stemmer* Gud selv vår sjel til bønn ved hjelp av *andakten*.

Denne er å ligne med Guds forridder som melder Guds ankomst til oss. Og la oss merke det *nådige* i dette. Det er Hans guddommelige nærvær som selv legger vår distraherete, verdslige og jordvendte sjel til rette for bønn.

Det er mange bønnens menn og kvinner som ikke er oppmerksom på dette. Så snart de kommer i lønnkammeret, begynner de øyeblikkelig å tale med Gud. Nei, min venn, gi deg god tid, innen du tar til orde. La stillheten få virke på deg. La ensomheten få virke på deg. La din sjel få tid til å avkobles fra alt det ytre, de mange ting.

Gi Gud tid til å spille bønnens preludium inn i din adspredte sjel. La andakten, den hellige passivitet få åpne alle sjelens dører inn til den evige verden.

Vi har i det hele tatt lett for å legge trykket i bønner for meget på den *aktive* side. Fra vi begynner å be og til vi slutter, er vi ivrig opp-tatt med å tale til Gud. Og vi anser det nesten som en feil eller mangel ved vår bønn hvis den ikke er en *sammenhengende* tale med Gud.

Selvsagt er bønner aktivitet, og den inneholder samtale med Gud. Men ikke *bare* det. I bønnens stille og hellige stund skulle vi legge oss inn under hans hellige og skarpe lys for å bli gjennomlyst og ransaket, åndelig røntgenfortografert, så vi fikk se hvor vår indre skade sitter.

Vi kjenner alle til at lyset har merkelige legende krefter i seg, både det naturlige og det kunstige. Særlig i den seneste tid har man begynt å anvende disse krefter som legemiddel mot forskjellige sykdommer. De såkalte lyskurer hvor det syke punkt utsettes for et sterk og regelmessig lys.

Den sykdommen vi alle bærer i vår sjel, kan ikke helbredes uten ved en lyskurs. Det himmelske lys må få komme inn i sjelen og belyse alle de syke punkter. Og det er ikke nok at vi i vekkelsen og omvendelsen har gjennomgått en slik lyskur, inntil alle hemmelige kroker i sjelen var gjennomlyst og all gammel og ny synd lagt frem i lyset til oppgjør og korsfestelse. Sjelens sykdom er dermed stan-set, men ennå ikke legt. Lyskuren må fortsette hver dag, så lenge vi lever på jorden.

Nå skulle våre stille stunder med Gud være en slik daglig lyskur. Det blir de imidlertid ikke for oss alle. Vi taler med Gud om mange ting, mange gode ting, vi taler hele tiden. Og når vi har talt en kortere eller lengere stund, sier vi amen og går.

Tenk om du gjorde slik hos en lege: da din tur kom, gikk du inn til ham. Han bød deg en stol, du satte deg og begynte å snakke om dine smerter og vanskeligheter. Og når du hadde snakket både vel og lenge, så reiste du deg, hilste og gikk. Hva ville han tro? Ja, det er ikke godt å vite. Men helst ville han vel tenke at det var et vanvittig menneske som hadde forvillet seg inn til ham.

Slike pasienter har Gud besøk av hver dag i massevis. Men derfor betyr også våre bønnestunder så lite for oss. Vi går ut igjen som vi gikk inn. Og Herren ser vel sørgmodig på oss, når vi forlater sjelens sikre lege uten

å ha hverken fått eller søkt noe råd mot vår sykdom.

Når vi går til vårt møte med Gud, skulle vi gå som en pasient til sin lege for å bli grundig undersøkt og siden behandlet.

Vet du hvor det gjør ondt der inne i sjelens ømmeste regioner, samvittigheten, så pek på det for ham. Vet du ikke hvor det gjør ondt, men vet bare at du har det ondt og fredløst der inne, så gi deg god tid. Og la ham med sitt lys få undersøkt deg.

Si som den gamle salmist: «Ransak meg, o Gud, og kjenn mitt hjerte I Prøv meg og kjenn mine mangehånde tanker, og se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighets vei.» Sal. 139, 23-24.

Da skal det *skje* noe med deg under bønn.

Da skal du få se ting i ditt liv eller i ditt hjerte som er til skade for ditt gudsliv eller for din tjeneste i Herrens vingård. Det skal bli oppgjør med gråt og med glede. Og du skal gå ut til dit virke, ikke bare med ny fred og visshet, men med en ny kraft. For «Herrens øyne farer ut over all jorden for at han med sin kraft kan støtte dem hvis hjerte er helt med ham.» 2. Krøn. 6, 9.

Men dette skjer ikke uten kamp.

Åndens gjerning er å overbevise om synd. Og nå er vår bønnestund en av de aller gunstigste anledninger han har, til å få oss i tale for alvor. I den stille ensomhet for Guds ansikt er vår sjel mest lydhør.

Og nå taler han til oss om de synder som er oss kjærest, og som vi lettest inngår forbund med. *Åpent* forbund med synd orker ikke noe Guds barn å inngå. Nei, vi *tildekker* det. Vi prøver å få oss til å tro at det ikke er synd det som vi nå er lit urolige for. Vi unnskylder og forsvarer vår opptreden.

La meg ta et eksempel.

Jeg tenker meg at det var *pengene* Ånden talte med deg om. Det var nemlig litt etter litt blitt noe i veien med ditt forhold til pengene. Og nå talte Ånden til deg om dette,

både inntrengende og vedholdende.

Når du leste i Guds ord, f. eks., så fikk du så merkelig ofte et ord om penger. Når du hørte Guds ord, var det likedan. Det var som alle predikanter hadde sammensvoret seg om å tale nettopp om mammon.

Men verst var det likevel når du skulle bel Da var det som Ånden ikke talte om annet. Du drev på med å be som du pleide, men Ånden sa rolig og myndig: «Pengene! Pengene! Din bønn har intet verd, hverken for Gud eller for deg. Det er pengene Gud vil tale med deg om. Og vil du ikke tale om det, så kan du spare deg alle dine ord og alle dine bønner.»

Husker du den ville kamp i din sjel?

Det var noe i ditt indre som gav Ånden rett Men du *ville ikke* gi deg. Du unnskyldte deg og forsvarte ditt forhold til pengene. Du sa til deg selv, at det var ikke gjerrighet, nei, det var sparsommelighet.

Og når din kamp med Guds ånd ble for het for deg, minnes du da den djevelske list du grep til: for å få fred for disse pinende anklager, gikk du over til *forbønn*. Du begynte å be for andre. Ja, menneskehjertet er i sannhet mer bedragerlig enn alle andre ting!

Lønnkammeret er en blodig valplass. Der utkjempes heftige og skjebnetunge slag. Der avgjøres sjelenes skjebne for tid og evighet, stille og ensomt uten et menneske som tilskuer eller tilhører.

Bønn er å lukke opp for Jesus.

Men lukker jeg igjen et eneste punkt i min sjel hvor Ånden har gjort synden levende for min samvittighet, da har jeg stengt Jesus ute fra hele min sjel. Bønnen er da opphørt hos meg, selv om jeg, for å dulme min sjels smerte og uro, fortsetter å avlevere noe som jeg mener er bønn.

På denne front har mange tapt det avgjørende slag: bønnens ånd måtte forlate dem, og dermed var de ute av de bedendes tall.

Skulle denne bok komme i hendene på et menneske som det var gått så ille, da ville jeg gjerne minne deg om det ord vi begynte med:

Jesus står for døren og banker. Han vil inn hos deg på nytt. Det er oppreisning for deg av ditt frafall. Du kjenner din synd så tung, fordi du fusket så frekt. Og det kan jeg forstå. Men hør nå hva det står: «Om noen lukker opp døren, da vil jeg gå inn.»

Vil du lukke opp døren?

Du forstår visst hva Jesus mener med det bildet: vil du erkjenne som synd det du før forsvarte og unnskyldte? Da slipper du Jesus inn i din uhyggelige nød og maktesløshet overfor denne kjære synd. Og så skal han drive den onde ut av din ulykkelige sjel.

Skulle vi nå til sist samle det vi har funnet som gjelder denne side av bønnens kamp, så kunne vi vist si at kampen går ut på *en ting*, selv om den kjempes på noe forskjellige fronter: All vår bønnekamp skal gjøre oss enige med bønnens ånd.

For som vi allerede ovenfor har nevnt, så beror alle våre vanskeligheter med bønnen likefrem på det at vi får bønnens ånd imot oss. Vår bønn er så ofte en kamp mot bønnens ånd. Og da blir forståelig nok bønnen tung og anstrengende for oss. Derneft blir den uten resultat, uten bønnehørelse. Og endelig: hvis vår bønn blir en *fortsatt* kamp mot bønnens ånd, så må han forlate oss, og der dermed dør hele vårt bønneliv ut.

Den egentlige hensikt med vår bønnekamp er derfor at vi skal bli så tilintetgjort og hjelpelese, ikke bare av vår legemlige og sjelelige nød, men fremfor alt av vår udugelighet til å be, så vår bønn egentlig blir en bønn om

bønnens ånd. Hva vi enn ber om, utvortes eller innvortes ting, små eller store ting, gaver for oss selv eller for andre så blir vår bønn egentlig en stille lytting for å oppfange hva bønnens ånd nå vil at vi skal be om.

Og det vet enhver som har erfaring i å be at en slik stille og ydmyk lytting etter bønnens ånd, krever en veldig og en stadig kamp.

Kamp først og fremst for å høre og lyde Åndens oppfordring til bønn. Ja, her trenges en *våken* kamp, som Jesus sier, Mark. 14, 38; for ånden er nok villig til å be, men kjødet er skrøpelig. Men så vil også den som ber og lytter til og lyder Åndenst minnelser om å be, få erfare hva bønnen er for en sjeleglede når den bare utføres i *enighet* med bønnens ånd og ikke i *strid* med ham.

Derneft blir det kamp for å lytte til det som Ånden vil tale med oss om under bønnen. - Det vanskeligste for oss her er uten tvil å lytte til hans tale om våre syndevarer. Men det krever også daglig kamp og våkenhet å lytte til Åndens tale om de forskjellige personer og saker som han ønsker vi skal be for.

Men ettersom dette blir det ene nødvendige i vår bønn, skal vi også få oppleve at bønnen er mulig for oss verdslige og jordvante menneskebarn, at den ikke er noe høyt oppe i skyene som bare noen få utvalgte kan nå. Det går nemlig opp for oss at bønn egentlig er et spørsmål om bønnens ånd. Om det skal vi imidlertid tale mer i siste avsnitt.

Fra Bønnens verden.

Jeg er verdens lys, den som følger meg, skal ikke vandre i mørke, men ha livsens lys

(Johs. 8, 12)

Gud så at lyset var godt, det kan vi også se. Mørke er uhyggelig, og å vandre i mørke er ondt. Det er ikke for ingen ting at Guds ord kaller fortapelsen for «det ytterste mørke».

Men uten Jesus, er her mørkt i verden. - Tenker jeg meg Jesus og alt hva han har bragt til verden, borte, da ser jeg ingen mening i hele tilværelsen, alt blir så mørkt, så fortvilet.

Men Jesus har bragt lys til verden. Han kaller seg *verdens lys* og *livsens lys*. Han sammenligner seg altså med solen. Det er ingen fremmed tanke, vi finner den allerede i det Gamle testamente. «Gud Herren er sol og skjold.» heter det i Sal. 84, 12.

Solen lyser og varmer, ved dens stråler lokkes livsspirene frem. Gresset og blomstene vokser opp av jorden, knoppene på trærne blir til blader og blomster. Solen gleder og kvik-ker vårt sinn.

Det samme gjør Jesus i åndelig betydning. Ved å betrakte Jesu liv og død lærer jeg at jeg er synder, som ikke kunne frelses uten Jesus. Det samme sier min samvittighet meg. Men i Jesus ser jeg også, at jeg er gjenstand for Guds forbarmende kjærlighet og bestemt til ved ham å arve evig salighet og herlighet, fordi han bar min straff og åpnet veien igjen til Guds faderhjerter. Tar jeg imot Jesus så hviler Guds velbehag over meg. Dette er et nytt budskap for min samvittighet og derfor så vanskelig å holde fast, når loven og min samvittighet anklager meg.

Det er livet, det evige liv, å kjenne Jesus og leve i hans samfunn. Da blir der mening

i tilværelsen og håp for evigheten. Og selv livets motgang og trengsler tar seg annerledes ut, når lyset fra Jesus får skinne for oss. «Vi roser oss av trengslene», sier Paulus.

Og Jesus gleder vårt hjerte. Hvor salig det er, når han åpenbarer seg for sjelen, det vet alle som har opplevd det. Når vi bare kan tro Gud som vår Fader og Jesus som vår forløser, da står det ikke på. Da sier vi: «La det gå som det går, når det kun til himmelen går.»

Men hvordan stiller vi oss så til dette lys - du og jeg? Plantene tøyer seg mot solen. En stueplante blir skjev, hvis den står lenge i samme stilling, den heller mot vinduet. Der finnes blomster som lukker sine kroner i regn-ven og på gråversdager, men åpner dem igjen når solen skinner. Der finnes blomster, som vender sine kroner mot øst om morgenen og mot vest om kvelden. Hele dagen har de vendt seg mot solen, og lukker seg når den går ned.

Kan vi lære noe av dette? Er Jesus blitt *livets lys* for deg? Har du funnet livet i ham? Og vi som tror, vi har det, åpner vi oss således for strålene fra ham, at vi mottar så mye nåde som vi kan få? Vender vi oss således etter ham om dagene, at vårt hjerte stadig - om enn ofte ubevist - er rette mot ham?

Herre Jesus, drag oss etter deg! Gi oss å kunne følge deg etter her i livet med større troskap og tilsist få være med deg i faderhuset med de mange værelser.

R. Nilsen.

For enhver som holder hele loven, men snubler i en ting, han er blitt skyldig i all

(Jakob 2, 10)

Der finnes mennesker som synes å mene at om de overtreder ett av Guds bud, så kan de gjøre det godt igjen ved å være så meget mere ivrige i oppfyllelsen av et annet eller de andre budene - eller at de i allfall kan være så noenlunde sikre på at Gud vil være dem nådig, når de så noenlunde har holdt seg etter Guds bud, det vil si slik de forstår og fortolker dem.

Forstår du ikke menneske, at *Gud ikke er delt*, at der er *enhet i Guds vesen*, således at når du sårer og krenker Gud på et punkt i hans vesen, så sårer du Gud gjennom hele hans vesen, får hele Gud imot deg, og der er ikke noe punkt i Guds hellige vesen som ikke vender seg mot synderen som en fortærende ild.

Tenk om du nå har holdt ni av budene, men har brutt det ene, hvem skal så beskytte deg mot Guds brennende nidkjærhet fordi du har krenket ham i hele hans vesen gjennom det ene bud? Men forresten har du ikke holdt de ni bud, ikke fem, heller ikke ett bud. Eller hvilket bud er det du har holdt?

Har du kanskje aldri hatt fremmede guder? Har det aldri vært noe som har hatt større plass i ditt hjerte enn Gud? Gå gjennom alle budene, og se om du finner ett av dem, som du ikke har overtrått?

Hvem skal dekke deg mot Guds brennende vrede? Hvem skal betale den store gjeld du står i til Gud?

Og denne gjeld betyr mye mere for din sjel enn hvilkensomhelst annen.

Hvem andre kan betale, enn han som er rede til å samle eder under sine vinger, som hønen der samler sine kyllinger?

Hvem utenom ham, har betalt alt? Er ikke straffen lagt på ham?

Rettferdiggjort ved troen har vi fred med Gud (Rom. 5, 1)

Hvordan oppkommer troen?

Det spørsmål vedkommer oss predikanter, på den måten at det her spørres om hvorledes vi helst bør tale for å bli redskaper til å oppvekke troen hos våre tilhørere.

La oss også komme ihu, at ved lovens ord å overbevise om synd og Guds dom over synden, det er kun innledningen til det å tro. Om enn denne innledning er nødvendig, så er dog vårt arbeide fruktløst om våre tilhørere ikke når frem til troen.

Paulus har vist oss veien, i det han forteller at han har *malt Kristus* så levende for galatenerne, at det var som om han var korsfestet midt iblan dem. Tegn ham, mal ham, skildre ham, vis ham frem! La alle de urolige og hungrige sjeler få se ham, korfestet for dem, blødende for dem. Og la så innbydelsen til å komme til ham lyde så fritt og altomfattende som den lyder i Skriften.

Altså, du synder - disse to ting er det vi ønsker å forkynne for deg så inntrengende og vedholdende, at ennå et døvt øre må høre det: *Kristus, Guds Sønn, døde for deg — og — kom og se, kom og ta imot!*

Og - du, som hører - skal predikanten virke ved å «male Kristus» og ved den frie og uinnskrenkede innbydelse, så skal du finne troen ved å se på den Kristus som males for deg. Og idet du ser ham, som står der såret og tornekronet og død for dine overtredelser - gi Gud at det kunne skje! - så kanskje han blir så deilig og tiltrekkende for deg i sin tornekrone majestet, at du kan ikke la være å falle ned for hans føtter og tro, at alle dine synder er deg forlatt for *hans skyld*.

Johannes Brandzæg

REISERUTER

for forkynnarane i Norsk Lutherske Lekmansmisjon 1. halvår 1979

1. **ODD DYRØY**: Indre og ytre Ellingsøy i januar. Namdalen i februar. Vidare: Suldal, Foldøy, Randaberg, Nærbø og Lindås. Sannidal i påskehelga. Evt. teltmøter utover våren og sommaren.
2. **AMUND LID**: Fitjar, Bremnes,, Håvik, Varaldsøy, Stord, Brekke og Yndesdalen. Påskehelga og utover: Sandsøy i Senja og Borkenes.
3. **REIDAR LINKJENDAL**: Til disposisjon. - Randaberg i påskehelga.
4. **GODTFRED NYGÅRD**: Norheimsund, Steinsdalen, Øystese. Tørvikbygd, Sannidal, Bygland og Ås. Påskehelga og utover: Namdalen, Ellingsøy. Evt. teltmøter utvoren våren og sommaren saman med Dyrøy.
5. **OLAV AAKHUS**: Til disposisjon. Påskehelga i Steinsdalen og Tørvikbygd.

Styret

KVEN SEIER DÅ DE AT EG ER?

(Framhald frå forr. nr.)

Skal eg svara på kven eg trur Jesus er, og seia kva eg meiner om han, vil det bli slik: Eg trur at Jesus er det Guds lam som bar alle

mine synder, sona dei ved sitt liv og blod, at han leid den straffa som låg på meg og tok den domen — dødsdomen — som venta meg, betalte all mi skuld for Gud då han nagla skuldbrevet til krosen. Eg trur og er viss på at Jesus er mi rettferd for Gud, at eg er utan flekk eller lyte for Gud i han, at han er min fred av di han gjorde fred på krossen då han slo fiendskapen ihel og reiv ned skilleveggen mellom Gud og meg. Vidare trur eg at han er mitt liv, har levt eit fullkome menneskeliv i min stad då han var her på jorda, for det står skrive at Gud har gitt oss eit evig liv som han har lagt ned i Sonen, og når Kristus vårt liv blir openberra skal me openberrast med han i herlegdom.

Jesus er ankergrunnen, der eg har forankra mitt håp om frelse. Og det står att den er trygg og fast, for me har både Guds ord og eid for det, to ubrigdelege ting som Gud umogeleg kan svika i, og me skulle ha ei sterk trøyst ved. Jesus er døra inn til Gud, han er veien som fører til Gud, han er mællemannen som har ordna mi sak med Gud, han er mitt einaste håp og trøst i liv og død, og har lova å vera med alle dagar både gjennom livet og døden. Jesus er det einaste eg kan rosa meg av i fylgje Guds ord.

Kva er Jesus for deg, kven seier du at han er?

Amund Lid

Returadressa er:

Lov og Evangelium, 5400 Stord